

Först kommer: **tolir : auk · küla : litu · ris**....., derpaa en Lacune. Efter Lacunen følger: **paun : hion : eftir : auk : imirki** ·

Her er **eftir** ikke fulgt umiddelbart af noget deraf styret Ord. Deraf slutter jeg, at vi ogsaa her har Vers. Disse maa da ordnes:

**paun hion eftir
auk i mirki.**

Ved **auk** maa de derefter følgende Ord copuleres med **ris[a]** og hvad derefter har staaet der, hvor der nu er Lacune. Ordene **tolir auk küla litu risa** staa altsaa i syntaktisk Forbindelse med Ordene **paun** — **mirki**, der danne Vers. Dette kunde tale for, at ogsaa **tolir auk küla ris[a]** danne Vers. Da maatte man udfylde det manglende og ordne Ordene i Vers paa følgende Maade:

**tolir auk küla
litu ris[a kuml]**

saa at **küla** kom til at danne Allitteration med **kuml**. **küla** maatte da tænkes udtalt enten *Kylla* (til Mandsnavnet *Kolli*) eller *Kýla* (til et sjældent Maandsnavn *Kúli*). Dette er dog, saavidt jeg skjønner, ikke rigtigt. Derimod taler for det første den Omstændighed, at der mellem **ris** og **: paun** (foran hvilket Ord der sees Spor af en ret Stav) er Rum til mere end **a : kuml**; og det er ikke sandsynligt, at denne Runerække skulde have været afbrudt ved en anden Slynngning. Den anden af de to Verslinjer vilde ogsaa i metrisk Henseende være betænkelig. En endnu mere afgjørende Indvending mod at antage de nævnte Verslinjer er den, at **küla** vistnok har havt *g*, ikke *k*, i Fremlyden, da **külu** i L. 869 synes at maatte danne Allitteration med **kup**. Jeg antager derfor, at **tolir auk küla** o. s. v. indtil **paun** har været i Prosa. Da lader det manglende sig ikke bestemt udfylde, skjönt den omtrentlige Mening er klar. Exempelvis udfylder jeg: **ris[a : stin : pina]**.